

Eliška Hlaváčková
(autorka žije v Německu)

Víla Tulpíja a skřítek Modrovous

Rumcajs zrovna projížděl lesem když vtom uslyšel tichý pláč: „Moje hezká tulipánová korunka moje tulipánová korunka je pryč!“ Rumcajs se divil: „Kdo to tam pláče?“ Šel podle hlasu co pořát naříkal. Vtom objevil u studánky krásnou vílu.

„Jak se jmenuješ?“, zeptal se Rumcajs. Nato mu Víla odpověděla že Tulpíja a že stratila tulipánovou korunku. Nato jí odpověděl Rumcajs že jí pomůže hledat. Tulpíja zajásala a naskočila na jelena.

Když projeli kolem jezera tak řekl vodník že jím pomůže, Tulpíja mu udělala míso a on taky nazkočil na jelena. Chvilí jeli a vtom uslyšeli hlasitý smích: „Ach to je krásná koruna“ Tulpíja sezkočila z jelena a běžela za hlasem. Marně na ní volali, že to nemá dělat, ale Tulpíja jen běžela za tím hlasem. Chtěla spět svou korunku. Vtom nad ní něco křuplo a to něco byla klec která v ten moment spadla přímo na ní.

Tulpia se lekla ale nedala to na sobě znát a to byla chyba protože si Rumcajs a Vodník ničeho nevšimli a vydali se na cestu hledat tulipánovou korunku.

Po chvíli se tulpia spamatovala a v celé své kráse poprosila jestli může ven z té hrozné klece. Když jí Skřítek Modrovous nakonec pustil tak poznala Tulpia že Modrovous na ní s obdivem zírá. Proč? Vtom její oči zahlédli ty Modrovousovi a poznali že není zlý.

Skamarádili se a Modrovous jí prozradil, že má takovej náramek který je jako mobil a jeho šéf slyší všechno, co řekne a to je hloupé. „A proč si ten náramek nesundáš?“, divila se Tulpia. „Protože by to šéf slyšel“, odpověděl jí Modrovous. „Aha“, řekla Tulpíja sklamaně.

A v noci utekla na to místo, kde Rumcajse viděla naposledy. Tam ho taky našla a řekla mu co o Modrovousovi věděla, protože mu chtěla pomoci.

V jedenáct hodin došli na mítinu a čekali na vílu půlinku. Když přišla tak jí poprosili jestli by jím nemohla pomoci, protože Tulpíja do svítání musí být spět u Modrovouse aby si ničeho nevšiml. Proč by Půlinka mněla říct že ne, nevjedla a proto souhlasila s tím že jím pomůže.

Šli až do mněsta kde bydlel knížepán. A to se ví, že ho tam potkali protože nemohl usnout tak se šel projít ven na čerstvý městský vzduch, a že na ně hned vystartoval bylo taky jasné: „A hele koho to tady máme, ...“ dvě minuty později, „Zmiz z mojego krásného města!“, dodal.

Rumcajs s vodníkem a Půlinkou se lekli a trochu couvli, když se uklidnili, tak půlinku napadlo, že od půlnoci do jedné rána není vidět, protože to je její čas. A jako na zavanou oznamoval kostel zvoněním dvanáct hodin. A Rumcajs se lekl, protože se půlinky právě něco chtěl zeptat a teď byla fuč, prostě zmizela! „Tady jsem“, ozvalo se vedle něj.

Rumcajs ničemu nerozuměl. Půlinka mněla nápad, šla potichu blíž a blíž a až ke knížepánovi došla, tak mu dala takovou kouzelnou čokoládu až z něho chvilku později vypadlo všechno, co věděl a mezitím dokonce řekl i, že on je Modrovousův šéf... „Modrovousův šéf“, opakovali ostatní po něm. Ano jeho šéf, řekl knížepán a sypal ze sebe co věděl, třeba že $1+1=13$.

A tady bylo vidět jak je hloupý, ostatní pokračovali dále, ale půlinka se ještě rychle postarala aby byl knížepán zase uzdravený, a pak je dohonila. „Kam chcete když knížepán je už vyřízený?“, divila se půlinka. Na to jí Tulpíja řekla, že jdou pro Modrovouse, to jí půlinka musela pochválit, že v tom šoku stihla myslet na něho. O hodinu později tam Modrovous i s Tulpíjou byli a půlinka s knížepánem domluvila, že už si Modrovous může sundat ten náramek. Dva dny později mněli Tulpíja a Modrovous svatbu.

Rumcajs seděl doma a byl spokojený že zase někomu pomohl. Právě přišel Cipísek a ukazoval mu kaštanového pánáka Rumcajs se usmál a pochválil ho.